

A SZOMSZÉD

15 évvel ezelőtt költöztünk az új építésű lakóparkba, a Dunaparton. Ahogy lassan berendezkedtünk, elkezdtek az ismerkedést a szomszédokkal. Mivel a lakásban orvosi rendelőt nyitottam, egymás után jelentkeztek a környékben lakók, kisebb nagyobb bajaikkal. Egyik nap, egy testesebb, idősebb hölgy jelentkezett be reumatikus panaszokkal és fürdőutalványt kért. Elmondta, hogy ő a kertszomszédunk édesanyja. Büszkén mesélte, hogy az lányuk villájuk volt az első, amely az új lakóparkban a Dunaparton felépült. A házat a férje építette - aki építő mester volt - a lánya és az unokái számára. Az épület teljesen tehermentes, mert minden költséget a férje állt. Fejet hajtottam a nagyvonalú adomány előtt és ezután kicsit irigykedve tekintettem a kertszomszédaimra, akik nagy vidámság közepette éltek gondtalan családi életüket. A férj fehér BMV-vel járt, és feltűnt, hogy sokat tartózkodik otthon. Amikor az anyós legközelebb meglátogatott, megkérdeztem:” a kedves veje mivel foglalkozik? „A válasz kissé bizonytalanul hangzott: „táplálkozás kiegészítőket forgalmaz.”

Hogy ez mit is foglalt magába, azt is hamarosan megtudtuk, amikor egy szombat délelőttre meghívót kaptunk egy 13. kerületi kultúrházba, ahol meglepetésünkre nagy tömeg gyűlt össze. Az előadók mind elmesélték üzleti sikereiket a termékek eladásával kapcsolatban a közönség megtapsolta őket. Nagy ováció közepette különböző címeket kaptak az elért százalékoknak megfelelően. Csodálkoztam rajta, hogy itt is különböző értékesítő rangfokozatok vannak, mint a katonaságnál. A rendezvény végén kertszomszédunk elének állt és győzködött minket, lépjunk be az értékesítők körébe. Amint mondta, itt nem az értékesítés a lényeg, hanem a beszerzés. Ha te belépsz 600 000 Ft-al, mindjárt csoportvezető leszel, és ha még 6 embert beszervezel, majd dől hozzátok a lé! Engem nagyon meglepett ez a nagyvonalú ajánlat és új lakás tulajdonosként - hitellel terhelt - ezt az összeget igen nagyinak találtam, ahhoz, hogy kockáztatni merjem. Megköszöntem a lehetőséget és nem éltem vele. Ezek után, már nem volt kérdés előttem, hogy miből élnek a kertszomszédaim, és bennem már ekkor felmerült a kérdés: „de meddig lehet ezt baj nélkül megúszni!”

Az idő telt, a szomszédok nyaranta 1 hónapot a Balatonon töltöttek. Nyár esténként nagy vidámság közepette folyt náluk a labdázás az eszem izom, az élő sövényen keresztül minden áthallatszott. Aztán híre jött, hogy a kutyájukat megmérgezték, a kertkapu pedig mindig be van zárva. Egyszer-egyszer lehetett hallani, hogy zárt kapun keresztül egy idős házaspár a pénzét követeli vissza. A szomszéd igyekezett higgadt maradni, mondván: „legyenek türelemmel, az időbe telik, majd rájuk is sor kerül. Aztán egy idő múlva, egyik öszön eltűnt a BMV és a helyét egy Skoda vette át. Hallottuk, hogy a fiatalasszony is visszament dolgozni egy fodrászüzletbe. Így telt el néhány év, míg egyik tavaszon feltűnt nekem, hogy nem látom a férfit a háznál. Mondogattam a fiamnak. Hová lett a szomszédunk? Csak nem elköltözött, csak nem válnak? Mivel ez a járványos betegség elég gyakori az új lakók között. Sokan belefulladások a hitelekbe és az adósságba. De ez itt a szomszédnál nem fordulhat elő nem igaz? Ahogy kitavaszkodott és egyre több időt töltöttünk a kertben. Gereblyezés közben átköszöntem a másik oldali szomszédhoz és megkérdeztem. „Nem látjuk Zolit, nem tudjátok mi történt vele? Csak nem válnak?” „Nem dehogy! - mondja a jól informált másik szomszédunk. - Hát már januárban meghalt! Elvitte a rák!” Megdöbentünk, mivel a fiatalok kb. 35-40 évesen költöztek az új házba, Zoli a szomszéd, semmiképpen nem lehetett több 50-nél de talán még annyi sem volt. Sajnos a rákbetegégnek ez a fajtája nagyon gyors lefolyású és bizony fél év

alatt is halálos lehet, főleg ha későn ismerik fel. Könnyen előfordul, hogy az elszenvedője ősztől tavaszig meghal.

Le voltunk sújtva. Ilyen rossz véget senki nem kíván egy fiatal családnak és főleg a kamaszodó gyerekeknek. Még akkorsem, ha a családot anyagilag biztos helyzetűnek hittük. Aztán nyár folyamán kikerült a kapura az óriás molinó: családház eladó! Arra gondoltunk, hogy a nagy rezsi miatt akarnak kisebbbe költözni. Kíváncsiságomat kielégítendő ingatlanos barátnőmhöz fordultam, hátha tud valamit az eladó házról. Jaj! - mondta - azt a házat a bank árulja. A tulajdonos fél évet kapott az eladására, mert különben a bank árverezi el.

Nem értettem, mi köze van a banknak egy tehermentes ingatlanhoz? Hát, mondta a barátnőm a család közben 60 millió Ft hitelt vett fel a ház terhére, több részletben és azóta még egy fillért sem törlesztettek. Egy részéről – állítólag -, a feleség nem is tudott. Ilyen hír hallatán egy gyanútlan, naiv emberben megáll a lélegzet. Sok ember még néhány ezer Ft adósságot is nehezen vállal, nem hogy egy életvitelt, egy család életét helyezni, a vissza nem fizetett hitelek mocsaras talajára. Ekkora felelőtlenség nem mindennap lát napvilágot, szerencsére.

A félév eltelt, a ház nem talált vevőre. A barátnőm ugyan mesélte, hogy lett volna rá ajánlat 75 millió FT, de a tulajdonos kevesellte, mondván, akkor nekik nem marad semmi. Ősz végén láttuk, hogy a család csomagol, jött a fuvaros és elköltöztek. Szerencsére volt hova. A bőkezű nagypapa még egy budapesti lakást is vásárolt az egyik unokájának, ahol most meghúzhatták magukat. Végtelenül szántuk őket. Szerencsétlen asszony egyedül maradt két tizenéves gyerekével, és a kevéske jövedelméből még a bank is vonta a tartozást, mert az elárverezett ház ára, a hitelt nem futotta ki. A ház jó egy évig üresen állt, majd egy fiatal házaspár lett az új tulajdonos.

A szörnyőség felett lassan napirendre térünk, más szörnyőségek borzolták az idegeinket. A család kikerült a látókörünkből, de nem felejtkeztünk meg róluk, és mint elrettentő esetet gyakran emlegettük. Egy napon másik, távolabbi szomszédom keresett fel a rendelőmben. Miután bajait elláttam, sor került egy kis helyi pletykálkodásra, mivel a kertés házak lakói elég ritkán találkoznak a bezárt kapuk mögött a házak előtt autókkal elsuhanva. Hallottátok, hogy Edit egy hónapja önkezeivel vetett véget az életének? A döbbenetet nem lehet leírni. Ennek a szörnyű történetnek ennél drámaibb vége nem is lehetett volna. Ki volt itt a felelőtlen? Vagy egyikük felelőtlenebb volt, mint a másik? Talán a könnyen szerzett vagyon bosszulta meg magát? Aki a vagyonáért önmaga szenved meg, az biztos nem herdálja el könnyelműen. „És mi lesz a gyerekekkel?”- Kérdeztem részvétellel. „A kislány már dolgozik, vőlegénye van.” A fiúcska a számításaim szerint úgy 16 év körüli lehet. Náluk ez már nem fordulhat elő, hogy a könnyűszerrel ölükbe hullott vagyont elherdálják. Ők bizony mindenért meg fognak küzdeni. Hiába az élet nagy tanítómester!